

gjort partipolitisk Sfære ved at tale om konservativ Samling o. s. v. Det er jo noget, som af sig selv falder til Jorden (*Stemmer: Aah nej!*). Jo, Venstre har staaet som ganske uafhængigt Parti under hele Behandlingen af den sønderjyske Sag. Det er ikke længere siden end Maj Maaned, at vi stemte sammen med det radikale og det socialdemokratiske Parti for en Resolution, og ud derfra, at vi nu i et fuldkommen sagligt Spørgsmaal og i en Sag, hvorom vi for øvrigt alle tidligere har været enige, gaar sammen med det konservativ Parti, at tale om konservativ Samling, er jo hen i Vejret.

Det ærede 5te Medlem for Hovedstaden bebrejdede mig, at jeg havde udtalt mit Haab om at faa Flensborg tilbage. Jeg ved ikke bedre, end at et lignende Haab er udtalt og ret stærkt i det ærede Medlems eget Hovedorgan, „Social-Demokraten“ i København, og i adskillige radikale Blade. Jeg fremhævede netop som en glædelig Ting, at disse Forhaabninger syntes mere og mere at samle omtrent alle.

Til den højtærede Minister for Sønderjylland vil jeg sige, at hans Udtalelser indeholdt jo i det væsentlige, forekommer det mig, en Bekræftelse paa, hvad jeg havde fremført om det stærke Ønske, der er i Sønderjylland om at hævde Afstemningsfriheden i 2den Zone og om, at man i saa Henseende tillægger Rømningen større og større Betydning. Det udtalte den højtærede Minister. De Udtalelser, han fremkom med angaaende Grundene til, at man ikke vilde stemme for at sende Resolutionen til Regering og Rigsdag, var jo af indre sønderjysk Natur: at Forslaget var fremkommet fra Mænd, der var Tilhængere af Afstemningen i 3die Zone, og lignende. Det skal jeg ikke blande mig i. Men hvad jeg vil fastslaa, og hvad den højtærede Minister paa ingen Maade har benægtet, er dette, at Resolutionens Indhold, dens Hævdelse af Rømningen af 3die Zone som en uomgængelig Nødvendighed for Sikringen af Afstemningens Frihed i 2den Zone, staar fuldkommen lige saa fast nu som nogen Sinde. Der er ikke taget et Ord tilbage af dette, og det paalægger efter min Mening en Forpligtelse til, saa længe det ikke uigendriveligt kan godtgøres, at det er forgæves, at gøre alt for at føre dette Ønske igennem.

Til den højtærede Udenrigsminister skal jeg kun sige, at jeg var ikke misfornøjet med hans Oplæsning, men jeg gjorde kun opmærksom paa, at det var ikke det, vi skulde tale om her i Dag, at

her var der et andet Spørgsmaal, som var det afgørende. Den højtærede Minister indrømmede jo ogsaa, at det var her, man skulde danse. Han gjorde den Bemærkning, at hans Dans paa dette Omraade var i meget høj Grad en sagte Vals, han skulde ikke tabe Pusten, og han advarede mig mod at tabe min. Ja, jeg skal gøre den højtærede Minister den Indrømmelse, at ved den Virksomhed, han har udfoldet for at sikre Afstemningsfriheden i 2den Zone og for at sikre Rømningen af 3die Zone, skal han saa vist ikke tabe Pusten. I den Henseende har den højtærede Minister jo forholdt sig fuldkommen passiv, han har ladet enhver Lejlighed gaa tabt til at hævde det Standpunkt, som jeg synes, det var hans Pligt at hævde.

Jeg skal for øvrigt pege paa en Ting, som ikke er omtalt i nogen af mine tidligere Taler. Skønt jeg ellers nødig vil ind paa en Kritik af Minister Bernhoft, som jeg sætter overmaade megen Pris paa baade personlig og som Diplomat, kan jeg ikke undlade at sige, at det forekommer mig, at den Gang Gesandten sendte sin afgørende Note om Standpunktet med Hensyn til Afstemningen i 3die Zone, havde det været rigtigt, at han havde sørget for at hævde, at idet man saa 3die Zone forsvinde som Afstemningszone, ønskede man i Overensstemmelse med Delegationens Standpunkt at opretholde den som Rømningssone. Og naar Gesandten ikke havde gjort det, og Ministeren fik det at vide, var det Ministerens Pligt at instruere ham til at gøre det.

Endelig skal jeg sige med Hensyn til den højtærede Ministers Bemærkninger om Noten af 16. Juni, at der ikke kan være Skygge af Tvivl om, naar man læser 8de Afsnit af det, som Tyskerne kalder „Mantelnote“ — den, som omfatter det hele —, at denne Note, til hvilken Bemærkningerne om Slesvig og alt det andet er Bilag, er den, hvormed Fredstraktaten oversendes. Der siger man i første Stykke: „Til Slut maa de allierede og associerede Magter aabent udtale, at dette Brev og den dertil knyttede Betragtning er deres sidste Ord i denne Sag.“ Og længere henne: „De allierede og associerede Magter fordrer derfor en Erklæring af den tyske Delegation inden 5 Dage fra denne Meddelelses Dato om, at den er beredt til at undertegne Fredstraktaten i dens nuværende Skikkelse.“ Det kan ikke godt være tydeligere, at det er Fredstraktaten i den Skikkelse, hvori den blev endeligt undertegnet og oversendt til Tyskland.